

CONSTANTIN VIRGIL GHEORGHIU

În România, omul nu se ia la seară cu moarica.
Nu se întristează atunci când o vede. O înfâmpină,
se casetează bucuros cu aceasta Crimă – a Lumii
micișor – și consumă fără mormur căsătoria.

DRACULA ÎN CARPAȚI

Jules MICHELET,
Dracula (1854)

Redacție: Diana-Cristina Vîză

Traducere din limba franceză
de Gheorghita Ciocoi

Traducere și note de Gheorghita Ciocoi
Traducere și note de Gheorghita Ciocoi

© Editura Soges, București licențiată de

Gheorghita Ciocoi și Filipposian Nastorache și România

GHEORGHIU, CONSTANTIN VIRGIL

Traducere de Gheorghita Ciocoi – Prezentare

Gheorghita Ciocoi – Recenzie

ISBN 978-606-31-0242-2

© Gheorghita Ciocoi și România (2017)

București

Cuprins

1. Prinderea unui irlandez care îl căuta pe Dracula în Carpați	7
2. Haiducii	15
3. Proasta reputație a celor învinși	27
4. Un irlandez în patul regelui României	35
5. Împărtășirea ucigașului	62
6. Liceul din Petrodava	69
7. Încălțări pentru lumea de dincolo	74
8. Muzeul crimei	89
9. Cine este femeia cu cai frumoși?	96
10. Saga Arminei și a lui Decebal	108
11. Prinderea unui episcop	115
12. Măsuri de securitate pentru morți	126
13. Interzișii la înmormântare	130
14. Băiatul cu mâini de mandarin	137
15. Irlandezul care îl căuta pe Dracula își află o soție în Carpați	153
16. Întâlnirea cu tâlharul decapitat, al cărui cap a fost expus în piață din Petrodava	162
17. Lâna de aur	174
18. Fructele laurului	185
19. Un bacalaureat la poarta seraiului	189
20. Căderea în dizgrație	194
21. Schimbarea cursului vieții.	200

22. Toate drumurile sunt interzise	205
23. Statutul special al aspirantului Decebal	212
24. Un mormânt pentru Armina	218
25. Caleașca Maică Domnului	222
26. Ultima zi pământească a Arminei Decebal	228
27. Crima de la Cercul militar	241
28. Decebal tâlharul	263
29. Mesagerul muntelui	272
30. Sânge la fântână	278
31. Morții și autoritățile	284
32. Măiestria vânătorilor de lupi	297
33. Amnistie pentru morți	305
34. Nici o clemență pentru cei vii	309
35. Grota trăsnită	315
36. Sfârșitul haiducilor	319
37. Morții carbonizați	324
38. Un fenomen de halucinație colectivă	328
39. Tâlharul decapitat vizitează cimitirul în care a fost înmormântat	336
40. Un mort îi scrie logodnicei sale	348
41. Aspirantul decedat îi face o vizită colonelului său	354
42. Irlandezul care îl căuta pe Dracula în Carpați primește vizita mai multor morți	364
43. Țara natală a lui Dracula invadată de morți	372
44. Dracula – în patul regelui României	382
45. Un oraș asediat de morți	394
46. Regele României părăsește tronul și regatul	410
Epilog	419

Prinderea unui irlandez care îl căuta pe Dracula în Carpați

Prizonierul este un vagabond. E Tânăr și slab. Poartă un rucsac kaki în spate. Fără nimic pe cap. Are părul roșcat, ca o perie. Poartă o cămașă roșie cu carouri negre, pantaloni albaștri de bumbac și e încălțat cu un fel de sandale fixate pe picior cu curelușe de piele. E escortat de doi jandarmi în ținută de luptă, cu arma pe umăr și baioneta la țeavă. Jandarmii și prizonierul lor sunt de-o seamă. Abia dacă au 20 de ani.

Convoiul înaintează încet pe mijlocul drumului. Nu e un drum mare, ci, mai degrabă, un drumeag întortocheat, croit prin pădurea deasă de brad. Prin inima munților. Din când în când, drumul devine întunecos, asemenea unui tunel săpat în verdele pădurii. Nordul României, Moldova. La câteva zeci de kilometri depărtare de Petrodava, capitala ținutului. E ora două după-amiază. Soarele e țintuit în înaltul cerului. Zăduful se întinde apăsător, ca un metal topit. E 23 iunie. La două zile după solstițiul de vară. În această regiune, situată în marea periferie orientală a Europei, cele patru anotimpuri se succed cu precizia mersului trenurilor. Iarna e atât de frig, încât seva din măduva copacilor îngheată. Casele sunt îngropate în zăpadă până la acoperiș. Primăvara, care începe brusc și fără vreo tranziție, muntele arată jalnic, asemenea unui câmp de bătălie după un bombardament de artillerie. Stâncile sunt zdrobite, drumurile

retezate, arborii despicați și frânti, iar pământul e gol, devastat. Vara, care tocmai a început de două zile, este una toridă. O căldură copleșitoare. Ca în desert. Climat continental.

Cei doi jandarmi înaintează încet, târându-și picioarele în care poartă bocanci butucănoși cu ținte. Invidiază sandalele ușoare ale prizonierului lor.

— Dacă toți prizonierii din regatul României ar fi semănat cu dumneavaastră, domnule Albion, viața jandarmilor ar fi fost un praznic fără sfărșit, spune unul dintre soldați.

— Nu mă numesc Albion, răspunde prizonierul.

Vorbește prost românește. Adaugă furios:

— De ce-mi spuneți tot timpul Albion? Știți foarte bine că nu e numele meu.

— Albion este un nume deosebit de frumos, spune jandarmul care merge în dreapta prizonierului, pe nume Titu Cozoroc.

Aduagă zâmbind:

— Mi-ar plăcea mult să mă cheme Albion. Nu doar că Albion este un nume foarte frumos, dar vi se potrivește atât de bine, încât, privindu-vă, parcă nu vi s-ar putea spune altfel. Cum ai putea să numești un om care are pielea atât de albă ca a dumneavaastră? Ați băgat de seamă că, atunci când vi se spune Albion, o facem cu prietenie, cu tandrețe? Vi se spune Albion deoarece sunteți iubit. Nu e motiv de supărare. După câte am auzit spunându-se, odinioară, englezii nu aveau alt nume decât cel de Albion. Dar, dacă nu vă place, iertați-ne. Nu știm să ne comportăm cum se cucine. De unde am ști? Sunteți primul englez pe care l-am capturat vreodată în Carpați. Ca să fiu sincer, vă mărturisesc că nici nu mi-a trecut prin cap că am să dau de vreun englez în pădurile noastre. E adevărat că ați venit în Carpați ca să-l întâlniți pe Dracula?

— Deveniți dintr-o clipă în alta tot mai stupid, spune Albion. Întâi de toate, nu am fost capturat, cum ați susținut. De ce spuneți că am fost capturat? Sunt o ființă omenească. Ființele omenești nu se capturează. Animalele sălbaticice se capturează, nu oamenii.

Pielea albă cu pistriu a lui Albion a devenit ca de purpură.

— Numele meu este Baldwin Brendan. Nu mă cheamă Albion. N-am fost capturat. Am fost interpelat de către autoritățile militare române. În munții voștri au fost decretate recent legea marșală și starea de asediu. Străinii care vin la voi trebuie să aibă pe pașaportul lor o viză militară. Eu nu am o astfel de viză. Nu știam că a fost declarată starea de asediu. Iată pentru ce am fost interpelat. Dar n-am fost capturat. Să vă intre bine în cap: doar lupii, vulpile, iepurii și mistreții sunt capturați, nu oamenii.

— Vă cerem iertare, spune jandarmul care merge în stânga prizonierului.

E scund. Se numește Mircea Gologan. Adaugă:

— La jandarmerie, noi spunem mereu că cutare ori cutare persoană a fost capturată. Chiar și ziarele scriu: „Polizia a capturat...” Nu știam că nu este corect să spunem asta unui englez. Iertați-ne! Suntem neștiutori. Nu știm cum să ne comportăm cu oamenii civilizați. De altfel, v-am spus că e prima oară când vorbim cu un englez. Sunteți singurul englez în carne și oase pe care l-am văzut. Nimeni n-a văzut vreodată în zonă un englez. Când ne vom întoarce în satul nostru, după ce terminăm armata, și când vom povesti că am văzut un englez, că am vorbit cu el, că chiar l-am escortat, ne vor invidia toți oamenii din sat.

— Nu sunt englez!, țipă prizonierul. V-am spus doar că sunt irlandez.

— Iertați-mă, spune jandarmul Gologan. Ce-o să credă mama dumneavoastră când o să-i povestii, când vă veți întoarce acasă, că ați fost dus pe jos între doi jandarmi, aşa cum sunt duși marii criminali? Mama dumneavoastră va crede că noi, români, suntem un popor sălbatic și sadic. N-o să gândească aşa mama dumneavoastră?

— Mama mea n-o să gândească nicicum. Mama mea a murit. În ceea ce mă privește, cred că armata regală a României a avut o atitudine corectă. Comportamentul ei a fost întotdeauna echitabil și plin de curtoazie. Munții cad sub incidența legii militare. E un fapt de netăgăduit. Aveam obligația să mă

conformez legii. *Ignorantia legis neminem excusat.* Adică: „Necunoașterea legii nu este o scuză.” Când am ajuns la Dorna, acum șase zile, mi s-a adus la cunoștință că întrăsem ilegal în țară, deoarece nu dețineam o viză militară. Mi-am recunoscut greșeala și am vrut să fac cale întoarsă. Am intenționat să mă întorc la București și să solicit viza necesară. Locotenentul care conduce orașul Dorna mi-a adus la cunoștință că nu pot să plec, căci nu era în drept să mă lase să mă întorc. Competența lui este limitată. De altfel, el nu era nici autorizat să mă lase să descind aici. Singurul lucru pe care putea să-l facă era să mă interpelez și să mă conducă la comandamentul cel mai apropiat, la Petrodava, la o distanță de o sută de kilometri. Nu mi se putea permite să merg la Petrodava liber. Nu circulă nimeni liber, fără viză. Pe de altă parte, nu se putea constitui un convoi pentru transportul prizonierilor doar pentru mine. Ar fi fost prea mult. Un convoi de prizonieri constituia după regulament, acum, înseamnă jumătate dintr-o companie. Mai multe vehicule. E oneros, disproportional, ținând seama că nu este vorba decât de un singur prizonier. Armata și poliția sunt prinse în războiul împotriva haiducilor, acești tâlhari săngeroși care bântuie prin munți și seamănă teroare. Am înțeles dificultățile pe care le presupune cazul meu. Am acceptat de bunăvoie și cu bună credință singura soluție rezonabilă, soluție care prevedea transferul meu de la Dorna la Petrodava. În mici etape. La viteza pasului omenesc. Deplasări de o zi. Jandarmii satului, care nu au dreptul să îndeplinească misiuni decât în perimetru postului lor, mă escortează pe jos până în satul vecin. Îmi petrec noaptea la post, și a doua zi sunt escortat până în alt sat. Parcurg astfel, de zece zile, de la cinci până la zece kilometri zilnic. Etape asemănătoare aceleia pe care o parcurgem acum. E dificil, însă e o soluție corectă, echitabilă. și e conformă circumstanțelor. În munții voștri e război. Un război fără milă împotriva tâlhărilor. Am înțeles situația. Dacă voi doi sunteți în ținută de luptă, cu baioneta la armă și cu grenada la centură, unul în dreapta și celălalt în stânga mea, nu este pentru a mă împiedica să fug, pe mine, prizonierul vostru, ci pen-

tru a mă proteja în cazul în care vom fi atacați de tâlhari. Nu sunteți paznicii mei. Sunteți gărzile mele de corp. Din această cauză, faptul că circul de zece zile între doi jandarmi din sat în sat, escortat ca un criminal, nu mă jenează deloc. Dimpotrivă, e liniștitor. Una ca asta mă flatează.

— Astăzi este ultima etapă, spune jandarmul Gologan. Cea mai lungă, de altfel.

Mircea Gologan, de când au început discuția, fredonează mereu o doină. Un cântec de dor. Jandarmul Gologan pare mereu absent, căci e îndrăgostit pătimăș de o fată din Bogaz, unde, de doi ani, își efectuează serviciul militar de jandarm. Dragostea o ține în taină. Un jandarm este o autoritate. O autoritate militară. E la serviciu ziua și noaptea. Fără încetare. Autoritațile militare nu au dreptul să întrețină relații afective și amoroase cu civilii în timpul serviciului lor. Iubita sa este, fără doar și poate, o civilă, și el va fi o autoritate în exercițiul funcțiunii sale până la sfârșitul serviciului militar. Așteaptă cu nerăbdare liberarea și întoarcerea în viață civilă pentru a-și mărturisi dragostea iubitei sale. De pe picior de egalitate. De la civil la civilă. Între timp, fluieră cântece de dragoste pline de tristețe.

— E ultima dumneavoastră etapă, repetă jandarmul Gologan. Își încetează fredonatul. Pariez că nu veți uita nicicând cele zece zile de captivitate la români. Nu-i aşa că sunt de neuitat? Toți jandarmii au primit ordin să vă primească, să vă adăpostească și vă trateze ca pe un prinț. Înainte de sosirea dumneavoastră, soția brigadierului nostru șef ne-a pus să facem lună jandarmeria. Peste tot, curătenie ca la carte. V-am pregătit patul cu cearșafuri nou-nouțe. Am pus sub saltele flori de sulfina, ca patul să miroasă frumos. S-au făcut pentru primirea dumneavoastră mai multe cheltuieli decât pentru comandanțul colonel al regiunii de jandarmi când trece în inspecție. În ajunul sosirii dumneavoastră, la jandarmerie au fost tăiați un purceluș de lapte și trei cocoși, s-a făcut brânză proaspătă și a fost adusă o vadă de vin de la oraș. Au fost invitate toate notabilitățile pentru a vă ține companie la masă. Ieri seară ați avut cu dum-

neavoastră la petrecere pe preotul din Bogaz, pe perceptor, pe cei trei dascăli, pe primar, pe medicul ținutului, pe secretarul primăriei. Toți au fost invitați la jandarmerie în onoarea dumneavoastră. Se aude că de zece zile ați fost primit în același fel în toate posturile de jandarmerie din satele pe unde ați trecut. Ieri seară ați benchetuit până la două noaptea. Ca la nuntă. Cu taraf de lăutari și cu discursuri. Toți cei prezenți au toastat, au ridicat paharul pentru regina Angliei, pentru dumneavoastră și țara dumneavoastră, urându-vă bun venit și sedere frumoasă în Carpați. Toate autoritățile prezente v-au mulțumit pentru onoarea pe care ați făcut-o satului prin prezența dumneavoastră. N-aveți de ce să vă plângăți. Dimpotrivă. Vă va fi făcut mare plăcere să veți harta Imperiului Britanic aşezată în onoarea dumneavoastră, în culori, pe toți pereții jandarmelor, nu-i aşa?

— Anglia nu este țara mea, răspunde prizonierul sec. Țara mea este Irlanda. V-am spus că nu sunt englez, sunt irlandez.

— Aveți pașaport englezesc, spune jandarmul Cozoroc. L-am văzut. Îl am la mine, cu toate celelalte documente ale dumneavoastră. M-am uitat în el, căci este prima oară când văd un pașaport englezesc. E scris frumos deasupra că este eliberat în numele grațioasei sale majestăți Regina Angliei, căreia îi sunteți supus.

— Sunt irlandez!, tipă Baldwin Brendan.

— Pentru noi n-are prea mare importanță, spune Gologan. Noi, români, îi iubim pe toți străinii, orice ar fi aceștia. Mai ales pe străinii veniți de foarte departe, ca dumneavoastră. În toate casele românești, chiar și în cele mai sărace, există o cameră care se numește „camera străinilor” și care este mereu pregătită pentru a primi oaspeți. Nu pentru turiști care își plătesc sederea. Nu. E pregătită pentru cazul în care, într-o seară, la căderea nopții, niște străini ar bătea la ușă, aşa cum au bătut la ușa lui Avraam și a Sarrei. Cei trei vizitatori ai lui Avraam erau străini, ca toți ceilalți. Însă doar în aparență. Căci, în realitate, erau trei îngeri. Ați văzut icoanele noastre în care este reprezentată această vizită? Noi, români, numim această icoană

nă *Philoxenia*, iubirea de străini. În ea poate fi văzută Sarra, soția bătrânului Avraam, ospătând pe cei trei străini, fără a ști că ei sunt de fapt îngeri. Facem întotdeauna aşa. Îi invităm la masa noastră și pregătim paturi pentru toți străinii care ne bat la poartă, căci cine știe dacă acești străini nu sunt îngeri, ca cei care au sosit la Avraam?! Cine poate ști?

— Credeți că aş putea să fiu un înger?, exclamă Albion. Cât de proști puteți fi! Încetați cu temenelele.

— Chiar dacă nu sunteți înger, ci om, după cum pareți, nu aveți mai puțină valoare, spune Cozoroc. Și aş spune chiar că, în cazul în care nu sunteți înger, valorați mai mult. Dumnezeu a coborât din cer pentru a-i mântui pe oameni, nu pe îngeri.

— Aceasta pentru că oamenii zăceau în păcat, spune irlandezul.

— Și îngerii erau în păcat. O parte din îngeri. Îngerii căzuți. Dar Dumnezeu n-a venit pentru a-i salva. Îngerii vor rămâne căzuți până la sfârșitul lumii. Dumnezeu i-a mântuit pe oameni. Aceasta înseamnă că oamenii sunt mai de preț decât îngerii. Căci se salvează mai întâi ceea ce este mai de preț, cei pe care îi iubești mai mult. Iată cum credem noi. Din acest motiv îi iubim pe oameni. Însă pe dumneavoastră vă iubim într-un mod aparte, mai mult decât pe alți străini. Ați putut observa asta. Vă iubim mai mult pentru că veniți mai de departe decât ceilalți străini pe care îi întâlnim. Locuiți la capătul Occidentului. Am văzut pe hartă orașul Derry, unde v-ați născut. Dincolo de insula dumneavoastră nu mai e nimic. Nimic, în afara de apă. Se sfărșește pământul și începe oceanul. Vă iubim, de asemenea, deoarece cântați foarte frumos. Aveți o voce superbă, spune jandarmul Gologan. Vocea dumneavoastră e catifelată, ca sunetul de violoncel. Ieri seară, la masă, toată lumea vă ruga să mai cântați un cântec din țara dumneavoastră.

Prizonierul roșește până în vârful urechilor. Chipul i se luminează de plăcere. Știe că jandarmul exagerează, că spune aceasta pentru a-l flata. Dar îi face plăcere.

— Mulțumesc pentru compliment, răspunde irlandezul, dar exagerați.

– Nu e vorba de vreun compliment, spune Gologan. Aveți atâtea daruri... Portretele brigadierului-șef și al soției sale sunt formidabile. Sunt mai clare decât fotografiile. Soția brigadierului era aşa de mulțumită că i-ați făcut portretul, încât a venit să ni-l arate la bucătărie, deși nici măcar nu se ușcaseră culorile. Ne-a spus că va cumpăra rame aurite și va pune portretul său și pe cel al soțului ei la panoul de onoare al jandarmeriei. Portretele preotului, doctorului, perceptorului, toate portretele pe care le-ați pictat ori desenat ieri seară sunt extraordinaire, adaugă Gologan. Toți oamenii din sat au venit să le admire în această dimineață. Desenați minunat și atât de rapid... Atât de iute, ca și când ați scrie. V-ați supărat dacă ne-ați face și nouă portretele? Pentru dumneavoastră e o treabă ușoară. Dacă acceptați, ne-ați face cei mai fericiți jandarmi din lume. Am cumpărat și noi rame aurite.

– Nici eu, nici colegul meu Gologan nu am avut și nici nu vom mai avea vreodată ocazia să avem portrete pictate de un mare artist – un pictor venit, ca dumneavoastră, de la marginea de apus a Europei. Dar, dacă ceea ce vă cerem e prea mult, vă rugăm să ne iertați îndrăzneala.

– De astă mi-ați făcut încă de la început atâtea temenele?!, exclamă prizonierul. Accept. Alegeți un loc unde să ne oprim. Undeva la umbră. Am să vă fac portretele. O să aveți, astfel, o amintire de la irlandezul pe care l-ați capturat în Carpați. E all right?

Haiducii

A trecut o jumătate de oră de când jandarmii Gologan și Cozoroc stau față în față cu prizonierul lor, pe iarbă, pe marginea drumului ce duce de la Bogaz la Petrodava. Baldwin Brendan, prizonierul irlandez, schițează portretele lor pe un bloc de desen scos din rușac. Tinerii jandarmi stau nemîșcați, ca la fotograf. Sunt cei mai tineri din contingent. Au acceptat să-și facă serviciul militar la jandarmerie, în ciuda faptului că aici fac un an în plus față de alte arme. Cei care și-au efectuat serviciul militar la jandarmerie au, la liberare, un fel de certificat de studii, care le conferă o serie de facilități. Pot să solicite posturi în administrație, să fie funcționari la primărie și sunt considerați asemenea notabilităților în sate și în târguri. La jandarmerie, soldaților li se predau cursuri de istorie, de drept și au parte de o instrucție civică sporită. Trecerea prin jandarmerie reprezintă un fel de promovare socială.

– Gata!, exclamă prizonierul.

Desprinde cele două foi din bloc și le întinde jandarmilor. Apoi spune, frunzărind caietul:

– Am mai multe schițe, dar le păstrez. Vreau să am și eu chipurile voastre ca amintire. Chipurile gardienilor mei din Carpați. Am să agăț portretele voastre pe pereții casei mele din Irlanda.

– E ca și cum m-aș vedea într-o oglindă!, exclamă Cozoroc.

Ține foaia cu amândouă mâinile, ca pe sfintele moaște. E roșu de placere. Are chipul radios. Adaugă, căutându-și cuvintele cu emoție:

— Domnule, mi-ați făcut capul mai bine decât fotografii.
Respondești: Mult mai bine! Vă mulțumesc! Vă mulțumesc din inimă!

— Nu puteți să vă închipuiți bucuria pe care ne-ați făcut-o!, exclamă celălalt jandarm. Nimeni, niciodată, de când sunt, nu mi-a făcut un cadou mai de preț ca dumneavastră. Dumnezeu să vă poarte de grijă! Întreaga mea recunoștință!

Baldwin Brendan e mulțumit că a reușit să le aducă atâta bucurie acestor jandarmi, care nu mai conțină din a se extazia în fața portretelor lor. Căștile de fier, armele și sacii de jandarmi sunt pe iarbă, lângă ei, pe ferigi. Iarba e mare și deasă.

Deodată, bucuria care lumina ca două proiecțioare chipurile celor doi jandarmi se stinge, ca și când s-ar fi tras cortina ori s-ar fi apăsat pe comutator. Sunt plini de consternare. În spate, din desîșul de ferigi, a apărut o ceată de haiduci. E mult prea târziu pentru a riposta, pentru a mai face ceva. Prizonierul irlandez și cei doi jandarmi au rămas înmărmuriți. Ca de piatră. Nu e nimic altceva de făcut decât să rămână ca o stană de piatră. În jur de zece tâlhari s-au năpustit asupra lor, ca un fulger. Sunt de aceeași vîrstă cu prizonierul și jandarmii. Poartă cizme negre, pantaloni de călărie albi, de dimie. Au brâuri late de piele. Brâuri cu buzunare și ornamente metalice. Irlandezul îi numără. Sunt șapte. Cu toții îmbrăcați la fel: cu cămăși albe de în, cu guler înalt. Cămăși țărănești. Curate. Nespus de curate. Poartă sumane. Un fel de dolmane de dimie neagră cu brandenburguri. Își țin cu toții sumanele pe umărul stâng, ca ofițerii de cavalerie de altădată. Au căciuli negre din blană de miel, ascuțite, pe care le poartă pe o ureche. Irlandezul recunoaște îndată chipul lor. Le știe chiar și numele. Portretele acestor oameni sunt imprimate în mii de exemplare pe afișele de urmărire și ofertele de recompensă pentru cei care îi vor da pe mâna poliției, vii sau morți. Afișele mari, cât paginile de ziar, cu portretele tâlhărilor, sunt lipite pe ușile posturilor de jandarmi din toate satele, pe ușile bisericilor, ale primăriilor, pe fântâni, pe stâlpii de telegraf și chiar pe copaci. De zece zile, de când se află în munți, Baldwin Brendan vede peste tot chipurile tâlhărilor ce se află acum în carne și oase înaintea